

Arrest

nr. 161 103 van 29 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 17 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE VOS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van gemengde Russisch-Oekraïense origine. U werd geboren op 10 april 1980 in Sevastopol (Provincie Krim, Oekraïne), waar u steeds hebt gewoond en waar u werkte als zelfstandig juwelier. Op 7 augustus 2009 huwde u met (S.A.) (O.V. X). Op 15 maart 2012 kregen jullie een zoon.

Na de antiregeringsprotesten eind 2013 – begin 2014 in Oekraïne (Euromaidan) ontstond midden februari 2014 een beweging die de Krim bij Rusland wilde annexeren. U en uw vrouw waren hier tegen. De mensen raakten verdeeld over dit onderwerp en ook binnen uw vrienden- en kennissenkring ontstonden meningsverschillen en vijandelijkheden in dit verband. U kreeg vervolgens problemen met uw pro-Russische vrienden. Ze dreigden ermee ervoor te zorgen dat uw naam op een lijst zou belanden

van mensen die een gevaar betekenen voor de annexatie van de Krim bij Rusland. Omdat jullie vreesden dat in de Krim een conflict zou uitbreken verliet u met uw gezin uw woonplaats op 1 maart 2014 en gingen jullie naar de nicht van uw schoonvader in Ilientsi (provincie Vinitza) waar jullie enkele dagen verbleven. Nadat een vriendin van uw vrouw jullie uitgenodigd had om bij haar in Kiev (provincie Kiev) te verblijven verhuisden jullie op 7 maart naar Kiev. Omwille van een meningsverschil met deze vriendin over de situatie in Oekraïne besloten jullie daar echter na enkele dagen weg te gaan. Op 11 maart 2014 belden jullie in Kiev naar de hulplijn voor vluchtelingen, waarbij jullie de contactgegevens kregen van een zekere (V.), afkomstig uit Lvov (Lvov oblast, Oekraïne), die vrijwillig een appartement ter beschikking stelde. Op 12 maart trokken jullie in (V.)'s woonst in Lvov in, waar jullie tevens als binnenlandse vluchtelingen werden geregistreerd. Omdat jullie zich ongemakkelijk voelden bij het feit dat jullie zonder meer gratis inwoon aangeboden kregen en het feit dat (V.)'s moeder soms op het appartement verbleef verhuisden jullie op 18 maart naar een huurappartement in Lvov. U ging er tevens aan de slag als taxichauffeur.

Omdat in Donetsk (provincie Donetsk) zich het ouderlijke huis van uw moeder bevond en jullie er in tegenstelling tot in Lvov geen huur zouden moeten betalen besloten jullie eind april 2014 naar Donetsk te verhuizen. Tijdens het referendum dat gehouden werd op 11 mei 2014 in de provincie Donetsk begaf u zich naar een kiesplaats waar u video-opnames maakte van het stemgebeuren toen u er werd aangesproken door twee gewapende mannen, zogenaamde volkspolitie, die u verplichtten in hun auto plaats te nemen, waar nog handlangers zaten, en hierbij uw gsm en videocamera afnamen. Uit uw gsm konden ze uw adres in Donetsk vinden en ze brachten u vervolgens naar daar. Eens aangekomen vielen ze met drie uw woonst binnen en haalden er alles overhoop. Ze namen geld, juwelen, uw laptop en de gsm van uw vrouw mee. Nog in de nacht van 11 op 12 mei 2014 reisde u vervolgens met uw vrouw en kind met tussenstop bij het familielid van uw vrouw in Ilientsi terug naar Lvov, waar jullie in hetzelfde huurappartement introkken. Een week na jullie aankomst in Lvov, op 21 mei 2014, zagen jullie bij toeval één van de mensen uit Donetsk die jullie beroofd hadden op het centrale plein in de stad, toen u op hem begon te vloeken. Omwille van dit incident verhuisden jullie op 22 mei 2014 uit voorzorg opnieuw naar (V.)'s appartement in Lvov. Op 15 juni 2014 werd uw vrouw op haar gsm opgebeld door een vrouw die bij haar kinderkledij (uw vrouw handelde voordien in kledij) wilde bestellen en met uw vrouw hiervoor wilde afspreken. Uw vrouw rook onraad en weigerde een ontmoeting, waarop deze vrouw bedreigingen jegens haar, u en jullie zoon begon te uiten. Hierna stuurde deze persoon nog een foto door van een gedode separatistische strijder. Uw vrouw vermoedde dat het een foto was van de persoon uit Donetsk die jullie in het centrum van Lvov hadden gezien op 21 mei. Op 10 juli 2014 verhuisden jullie ten slotte uit voorzorg naar Izki (provincie Zakarpats'ka), waar jullie bij iemand bij wie jullie in het verleden eens hebben gelogeed voor een kleine vergoeding konden verblijven. Ook (V.) werd hierna telefonisch gecontacteerd en bedreigd door de mensen die jullie overvallen en bedreigd hadden.

Op 28 juli 2014 vertrok u met uw gezin uit Izki begeleid door een smokkelaar met wie jullie in contact waren gekomen via uw huisbaas uit Izki en reisden jullie per minibus naar een u onbekende plaats, waar jullie vervolgens een stukje te voet gingen om ten slotte met een personenwagen door te reizen naar België. Jullie kwamen aan in België op 30 juli 2014 en dienden de daaropvolgende dag jullie asielaanvraag in.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: uw vervallen Oekraïens paspoort, uw identiteitscode, de geboorteakte van uw vrouw, het werkboekje van u en uw vrouw, jullie huwelijksfoto's, uw universitair examenboekje, een schoolcertificaat op uw naam, uw dienstboekje van marinier, uw lidkaarten van jachtclubs, uw jagersbadge, uw militair paspoort, een kiesbrief op uw naam, een attest van de aanvraag van een bankkaart, het medisch boekje van jullie zoon met bijhorend medisch attest, een kopie van de geboorteakte van uw moeder, kopieën van attesten aangaande de naamswijziging van uw moeder, een kopie van de huwelijksakte van uw ouders, een kopie van het technisch paspoort van de woonst in Donetsk, en een usbstick met een interview dat u gaf aan een Franse televisiezender na jullie vlucht uit de Krim.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw woonplaats in de Krim hebt verlaten omdat jullie er problemen kenden met pro- Russisch gezinde vrienden en kennissen en omdat jullie gekant waren tegen de annexatie van de Krim bij Rusland, en dat jullie nadien besloten Oekraïne te ontvluchten nadat jullie tijdens jullie verblijf in Donetsk problemen kenden met onbekenden die zich verder zetten na jullie daaropvolgende verhuis naar Lvov.

Er kan in uw hoofde echter geen gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die jullie beweerden te hebben gekend met onbekenden afkomstig uit Donetsk, omwille van onderstaande redenen.

Zo is het in de eerste plaats weinig aannemelijk dat u en uw vrouw met jullie toen 2-jarige zoon eind april 2014 effectief van Lvov naar Donetsk zijn verhuisd. Jullie waren immers net de Krim ontvlucht, nog vóór het referendum dat er gehouden werd over de annexatie, omwille van de onrust die er ontstond tussen pro-Russisch en pro-Maidan gezinde mensen en de opkomst van pro-Russische milities (CGVS I, p. 16-17). Dat jullie in deze omstandigheden dan besloten zouden hebben om naar Donetsk, waar de spanningen inmiddels ook hoog opliepen, te verhuizen, is uiterst opmerkelijk. U verklaarde hieromtrent dat jullie verkozen naar Donetsk te verhuizen omdat jullie daar gratis konden wonen (in het ouderlijke huis van uw moeder) terwijl jullie in Lvov huur dienden te betalen en dat jullie op het moment van jullie verhuis naar Donetsk er geen idee van hadden dat de situatie zo uit de hand zou lopen en dat de enige gevaarlijke plaatsen in Oekraïne op dat moment plaatsen waren waar betogingen plaatsvonden (CGVS I, p. 9). Echter blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier dat de situatie in Donetsk en omliggende regio's op het moment van uw beweerde verhuis reeds enige tijd gespannen en uiterst onrustwekkend was. Sinds de maand maart 2014 bezetten pro-Russische militanten overheidsgebouwen en organiseerden ze betogingen voor de onafhankelijkheid of voor de terugkeer naar Rusland, in Donetsk en verschillende andere steden in het oosten van Oekraïne. In Donetsk werd het gebouw van de regionale administratie door pro-Russische militanten bezet van 1 tot 6 maart 2014, waren er gewelddadige clashes tussen pro- en anti-Maidan betogers op 13 maart, en werd tijdens een rally op 6 april het gebouw van de regionale administratie opnieuw gewelddadig bestormd door pro-Russische separatisten en demonstranten waarbij de onafhankelijkheid van de 'Republiek Donetsk' werd uitgeroepen en aangekondigd werd dat niet later dan 11 mei 2014 een referendum gehouden zou worden over de annexatie van de provincie Donetsk bij Rusland. Midden april werden verschillende politiestations en andere overheidsgebouwen in Donetsk en enkele omliggende steden ingenomen door gewapende separatistische groepen. Een anti-terreur operatie geleid door de Oekraïense overheid in de regio op 16 april behaalde weinig resultaat en de situatie in Donetsk op het moment van jullie beweerde verhuis bleef nog bijzonder gespannen door de aanhoudende aanwezigheid van gewapende separatisten die verscheidene overheidsgebouwen bleven bezetten en inmiddels folders uitdeelden over bovenvermeld referendum dat ze planden te houden op 11 mei. Over deze incidenten werd uitvoerig bericht in de media. Dat jullie in de door jullie omschreven situatie hier niet van op de hoogte zouden zijn geweest, is geenszins geloofwaardig. Dat jullie, die zonet de Krim waren ontvlucht omwille van gelijkaardige onlusten aldaar, en dit nog voor het referendum dat er gehouden werd en voor de uitgeroepen annexatie van de Krim bij Rusland, dan besloten te verhuizen naar een plaats waar een gelijkaardige gespannen en uiterst onrustwekkende situatie heerste, louter omdat jullie daar geen huur zouden moeten betalen, is geenszins aannemelijk. U verklaarde bovendien dat de vrijwilliger (V.) er steeds op aandrang (opnieuw) in zijn appartement in Lvov te verblijven, waar jullie evenmin huur noch kosten diende te betalen (CGVS I, p. 9, 13, 15). Het is des te opmerkelijker dat – indien jullie geen huur konden of wilden betalen – jullie dan niet besloten zouden hebben om opnieuw in (V.)'s woonst in te trekken in plaats van op dat moment naar Donetsk te verhuizen. U verklaarde dat jullie in (V.)'s woonst liever niet wilden verblijven omdat jullie zich ongemakkelijk voelden bij het feit dat jullie deze hulp zonder meer aangeboden kregen en het feit dat zijn moeder er soms ook verbleef (CGVS I, p. 14). Er kan echter worden aangenomen dat dergelijke bedenkingen toch niet zouden opwegen tegen de risico's verbonden aan een verhuis naar Donetsk op dat moment. U legt verder ook geen enkel begin van bewijs neer dat aantoonde dat jullie effectief toen in Donetsk hebben gewoond. Het technisch paspoort van het ouderlijke huis van uw moeder dat u neerlegt toont louter aan dat deze woonst zich daar bevindt doch niet dat u, uw vrouw en jullie toen 2-jarige zoon er in die periode hebben gewoond. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan jullie beweerde verhuis naar Donetsk kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u er met onbekenden zou hebben gekend en die zich zouden hebben verdergezet nadat jullie van Donetsk naar Lvov terugkeerden (CGVS II, p. 5-10).

Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw beweerde belagers uit Donetsk, pro-Russische militanten, verbonden zouden zijn met de ordediensten in West-Oekraïne, zoals u beweert. U verklaarde dat u van de vrijwilliger (V.) uit Lvov vernam dat hij na te hebben geïnformeerd bij zijn contacten over hoe jullie belagers aan jullie en zijn telefoonnummers geraakt waren, meende dat zij banden hadden met de ordediensten in Lvov. (CGVS II, p. 2-3). Het is echter weinig aannemelijk dat medewerkers van de ordediensten uit Lvov, een van de meest pro-Oekraïense/nationalistische provincies in Oekraïne, banden zouden hebben met pro-Russische militanten uit Donetsk die jullie in Donetsk hadden overvallen, laat staan dat zij hen zouden hebben geholpen om iemand die eigenlijk geen bedreiging voor hen vormt – u kende de namen noch contactgegevens van uw belagers – te traceren, des te meer gelet op de conflictsituatie die inmiddels in het oosten van het land was ontstaan. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze problemen verder onderuit gehaald.

Tevens is het uiterst opmerkelijk dat uw vrouw de contactgegevens van de vrouw die haar op 15/06/2014 telefonisch bedreigde en de door haar doorgestuurde foto van een gedode separatistische strijder, in deze door jullie omschreven omstandigheden zonder meer verwijderd zou hebben en jullie haar nummer niet ergens genoteerd hadden (CGVS II, p. 10; CGVS vrouw II, p. 12), aangezien dit toch belangrijke gegevens waren ter ondersteuning van een mogelijke klacht in geval jullie daadwerkelijk verder bedreigd zouden worden.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande het ontbreken van enkele belangwekkende documenten. U verklaarde dat jullie interne en internationale paspoorten, alsook jullie huwelijksakte en de geboorteakte van jullie zoon zich in Izki (Zakarpats'ka oblast, Oekraïne) zouden bevinden, bij de persoon in wiens woonst jullie het laatst verbleven. Jullie zouden er jullie documenten op 14 juli 2014 hebben opgestuurd naar een tussenpersoon die een visum voor jullie uitreis zou regelen. Omdat deze procedure langer duurde dan verwacht besloten jullie niet te wachten en clandestien het land te ontvluchten en vroegen jullie deze persoon om jullie documenten terug op te sturen (CGVS I, p. 3-4). Echter verlieten u en uw vrouw het land nog voor jullie deze documenten terug hadden gekregen. Aanvankelijk wist u niet of jullie documenten inmiddels terug werden bezorgd op het adres waar jullie het laatst verbleven en u had hiernaar nog niet geïnformeerd bij (V.) die jullie achtergebleven spullen in Izki immers zou ophalen (u verklaarde geen contactgegevens te hebben van de huisbaas uit Izki) (CGVS I, p. 3-5). Toen jullie een tweede keer door het Commissariaat-generaal werden gehoord verklaarde u dat u wel contact had opgenomen met (V.), maar hij jullie documenten/spullen nog niet in Izki was gaan halen (CGVS II, p. 2). Tijdens uw derde gehoor verklaarde u dan weer dat de persoon naar wie jullie deze documenten hadden opgestuurd teneinde een visum te bekomen niet meer telefonisch bereikt kan worden en hij jullie documenten niet terug heeft bezorgd (CGVS III, p. 2-3). Vooreerst is het uiterst opmerkelijk dat u zich de naam niet herinnerde van de persoon naar wie u deze uiterst belangrijke documenten hebt opgestuurd teneinde een visum te bekomen, noch via welk internetplatform u bij deze persoon terecht bent gekomen, en u zelf zijn contactgegevens niet kende (CGVS I, p. 3-4). Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde clandestiene afreis van Oekraïne naar België. U verklaarde dat u en uw gezin per minibus, een stuk te voet vermoedelijk aan een grensovergang en per personenwagen van Oekraïne naar België hebben gereisd en jullie onderweg niet persoonlijk gecontroleerd werden (CGVS I, p. 20-22). Deze uitleg is niet aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, te voet, zonder gevonden en persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u op deze manier de EU zou zijn binnengekomen. Uit bovenvermelde informatie blijkt verder dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het dan ook onwaarschijnlijk dat u er geen enkele idee van had welke landen u hebt gepasseerd onderweg van Oekraïne naar België, noch waar precies jullie een stuk te voet hebben gelopen, en dat u geen afspraken zou hebben gemaakt met uw reisbegeleiders, in geval u onderweg gevat zou worden of er iets mis zou lopen, aangezien u op illegale wijze gesmokkeld werd (CGVS I, p. 20-22). Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw verklaarde clandestiene uitreis en het ontbreken van uw binnenlands en internationaal paspoort doen het vermoeden ontstaan dat u deze paspoorten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in uw land van herkomst, het tijdstip waarop u een internationaal paspoort werd uitgereikt, het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Dit heeft ook implicaties voor de aannemelijkheid van het ontbreken van de overige documenten die u in Izki zou hebben achtergelaten en beweert niet te kunnen bezorgen, zoals uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon (CGVS I, p. 3-4). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u ook deze stukken bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de plaats van uw huwelijk en de geboorteplaats van jullie zoon, wat kan wijzen op een (eerder) verblijf elders in uw land van herkomst, verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder ernstig aangetast.

Voor zover u en uw vrouw zich kantten tegen de annexatie van de Krim bij Rusland en er in dit verband problemen kenden met jullie pro-Russische kennis (CGVS I, p. 16-17; CGVS II vrouw, p. 2-4), zij erop gewezen dat het Commissariaat-generaal de risico's op vervolging voor personen die zich uitdrukkelijk afwijzend opstellen ten aanzien van de annexatie en de (nieuwe) lokale overheden erkent.

Na een analyse van alle elementen is de Commissaris-generaal echter van mening dat het concept van intern vluchtalternatief op u en uw vrouw kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de wet van 15 december 1980 en dat jullie zich elders in Oekraïne, bijvoorbeeld Lvov, kunnen vestigen.

Eerst en vooral, wat betreft het staatsburgerschap van u en uw vrouw moet vastgesteld worden dat volgens informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie toegevoegd is aan uw dossier, blijkt dat een inwoner van de Krim door de Oekraïense autoriteiten nog steeds beschouwd wordt als Oekraïens staatsburger, ook al worden jullie nu ook volgens de Russische wetgeving van rechtswege als Russisch staatsburger beschouwd.

Waar u en uw vrouw verklaren dat jullie zich niet elders in Oekraïne kunnen vestigen omdat jullie vervolgd werden door onbekenden uit Donetsk die banden zouden hebben met de ordediensten zij erop gewezen dat jullie beweerde verblijf in Donetsk en jullie problemen met deze pro-Russische militanten aldaar omwille van bovenstaande argumentatie ongeloofwaardig werden bevonden en er in hoofde van u en uw vrouw geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de hervestigingszone kan worden vastgesteld. De mogelijkheid van een vluchtalternatief hangt dan af van de persoonlijke omstandigheden. Uit een analyse van jullie persoonlijke omstandigheden (zie infra) moet blijken of een intern vestigingsalternatief al dan niet mogelijk is.

Vooraleer de redelijkheid van een mogelijke hervestiging te bekijken, dient de algemene veiligheidssituatie en toegankelijkheid van de gebieden buiten de conflictzone onderzocht. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Oekraïne blijkt dat het gewapend conflict in Oekraïne uiterst lokaal is en zich beperkt tot de Donbas-regio in het uiterste oosten van Oekraïne, terwijl er elders in Oekraïne geen sprake is van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er, met uitzondering van de Donbas, actueel in Oekraïne geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat het door de Oekraïense autoriteiten gecontroleerd grondgebied toegankelijk is voor interne ontheemden. Ook al kan er niet voor alle interne ontheemden van uitgegaan worden dat een intern vluchtalternatief redelijkerwijze voorhanden is, blijkt niettemin dat in de praktijk vele interne ontheemden zich elders in Oekraïne hebben gevestigd. UNHCR geeft aan dat de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief op individuele basis dient onderzocht te worden.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of jullie over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikken. Rekening houdend met jullie persoonlijke omstandigheden kan van jullie redelijkerwijs verwacht worden dat jullie zich elders in Oekraïne vestigen. Uit jullie verklaringen blijkt vooreerst dat jullie voldoende financiële middelen hebben om een aantal maanden te kunnen overbruggen. Zo verklaart u vijf jaar geleden ongeveer 8000 of 10000 dollar in ruw goud te hebben belegd dat bewaard wordt bij uw vertrouwenspersonen in Lvov. U stelde weliswaar dat de waarde van dit goud afhangt van de actuele goudprijs (CGVS III, p. 9-11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat de actuele goudkoers niet drastisch verschilt ten opzichte van de koers vijf jaar geleden. Hoe dan ook zouden jullie nog minstens een aantal maanden kunnen overbruggen mocht de waarde van goud gehalveerd zijn ten opzichte van vijf jaar geleden. Daarnaast verklaarde u tevens financieel door uw moeder, die legaal in Duitsland verblijft waar ze als verpleegster werkt, geholpen te zijn. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat jullie in Lvov als vluchtelingen werden geregistreerd en er in maart 2014 in geslaagd zijn op zeer korte termijn een woning te huren, wat een positieve indicatie is voor de huisvestigingsmogelijkheden bij terugkeer. Tevens blijkt dat jullie over een sociaal netwerk beschikken in gebieden buiten de Krim en kosteloos bij derden hebben kunnen verblijven. Zo verbleven jullie enkele dagen bij de nicht van uw schoonvader in Ilientsi (provincie Vinitsa), alsook in het appartement in Lvov van de vrijwilliger (V.), die er bovendien nog op aandrang in zijn appartement in Lvov te blijven wonen toen jullie besloten te verhuizen naar een huurappartement in Lvov. U verklaarde dat jullie zich er ongemakkelijk bij voelden om kosteloos bij de familie van uw vrouw of in (V.)'s appartement te verblijven, en ook omwille van het feit dat (V.)'s moeder ook soms op het appartement verbleef (CGVS I, p. 9-11, 13-15). Dit kan echter bezwaarlijk aanzien worden als een onoverkomelijk obstakel om, indien jullie zich niet in de financiële mogelijkheid zouden bevinden om zich van meet af aan zelfstandig te hervestigen, een mogelijk tijdelijk verblijf bij derden te weigeren.

Verder zijn ook jullie opleiding en werkervaring redenen om aan te nemen dat u en uw vrouw zowel op korte als lange termijn in Lvov of elders in Oekraïne voldoende mogelijkheden kunnen krijgen om jullie op een duurzame manier te hervestigen. Zo spreken jullie Oekraïens, hebben jullie beiden hoger

onderwijs genoten, en hebben jullie beiden als zelfstandigen gewerkt – u werkte als zelfstandige juwelier en uw vrouw handelde in kledij. Naast juwelier bent u ook een gediplomeerd marinier. U verklaarde dat u van plan was ook als zelfstandig juwelier in Lvov aan de slag te gaan maar dat u hier nog geen concrete stappen toe had ondernomen. U voegde toe dat je hiervoor weliswaar een domiciliëring in Lvov diende te hebben, hetgeen u niet had. U toont echter niet aan dat jullie – die overigens als interne vluchtelingen geregistreerd werden – zich elders in Oekraïne niet zouden kunnen domiciliëren na hervestiging. Verder verklaarde u dat u ook steeds als marinier aan de slag kon gaan. Uw vrouw heeft verder nog werkervaring als ambtenaar en als ingenieur op de personeelsdienst van een universiteit in Sevastopol en uit haar verklaringen blijkt dat zij met haar diploma geen bijzondere moeilijkheden zou ondervinden om elders in Oekraïne werk te vinden (DVZ, verklaring, rubriek 11 en 12; DVZ vrouw, verklaring, rubriek 11 en 12; CGVS I, p. 7, 12-13, 18-19; CGVS III, p. 4–8, 11; CGVS III vrouw, p. 5-6). Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat jullie over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikken elders in Oekraïne.

De door u en uw vrouw neergelegde documenten ter ondersteuning van jullie asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw vervallen Oekraïens paspoort, uw identiteitscode, de geboorteakte van uw vrouw, het werkboekje van u en uw vrouw, jullie huwelijksfoto's, uw universitair examenboekje, een schoolcertificaat op uw naam, uw dienstboekje van marinier, uw lidkaarten van jachtclubs, uw jagersbadge, en uw militair paspoort, bevatten louter informatie aangaande jullie identiteit, huwelijk, opleiding, werkervaring, hobby's en uw militaire dienst, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten. De inhoud van de kiesbrief op uw naam, het attest van de aanvraag van een bankkaart, en het interview dat u gaf aan een Franse televisiezender na jullie vlucht uit de Krim, wordt evenmin betwist. Deze stukken staven jullie vlucht uit de Krim en verblijf in Lvov, doch leveren zij evenmin bewijs van jullie beweerde vervolgingsfeiten en verblijf in Donetsk. De kopie van de geboorteakte van uw moeder, de kopieën van attesten aangaande de naamswijziging van uw moeder, de kopie van de huwelijksakte van uw ouders, en de kopie van het technisch paspoort van uw ouderlijke woonst in Donetsk, bevatten ten slotte louter informatie aangaande de identiteit van uw ouders, hun huwelijk en uw ouderlijke woonst in Donetsk. Hieruit kan echter evenmin worden afgeleid dat jullie in Donetsk zouden hebben verbleven na jullie vlucht uit de Krim, laat staan dat jullie er problemen hebben gekend met onbekende pro-Russische militanten. Aangezien de asielmotieven die werden aangehaald door uw vrouw, (S.A.) (O.V. 7.921.599), volledig verbonden zijn met uw asielmotieven, kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag een beslissing genomen werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (CGVS I, p. 17; CGVS vrouw I, p. 3).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/2-3 *juncto* artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij betoogt in deze:

“(…)

De verklaringen over de verhuis naar DONETSK zijn geenszins ongeloofwaardig of onaannemelijk.

Vooreerst wenst verzoeker te benadrukken dat het vertrek naar DONETSK een natuurlijke en voor de hand liggende keuze was.

Immers was het zijn tweede thuis, naast zijn thuis in SEVASTOPOL. Zo had hij er bijvoorbeeld al veel tijd doorgebracht bij zijn oma (zie eerste gehoorverslag, pagina 10):

“Dus we keerden terug net voor het uiteenvallen van de SU. Maar in de zomer was ik altijd bij oma in Donetsk, met vakantie, of in Bardiensk, ligt vlakbij. Mijn grootvader werkte daar in kinderkamp en het was bij hem.”

Hij kent de streek bovendien ook goed.

Daarnaast kon verzoeker aldaar intrekken in de woning van zijn moeder, en kon op die manier vermijden huur te moeten betalen.

Bovendien waren de omstandigheden in LVOV niet ideaal.

De reden waarom verzoeker in eerste instantie naar daar was gegaan, was omdat die stad op dat ogenblik ‘de place to be’ was voor vluchtelingen (zie eerste gehoorverslag, pagina 11). Bijgevolg waren er zeer veel vluchtelingen in LVOV.

Desondanks werd er geen concrete hulp geboden aan de vluchtelingen: er werd niet voorzien in opvangplaatsen, er werd in het algemeen geen materiële noch financiële hulp geboden. Daarenboven gaf verzoeker ook aan niet dezelfde rechten te hebben in LVOV als geregistreerde vluchteling (zie eerste gehoorverslag, pagina 13):

“Dus uw registratie als vluchteling gaf u niet dezelfde rechten als inwoners van daar? Jazeker, klopt. Wij hadden enkel vluchtelingenregistratie en wil zeggen dat de dienst, de sociale dienst, je gegevens had en meer niet.”

Verwerende partij heeft deze bewering op geen enkel ogenblik betwist, noch tijdens de gehoren, noch in de thans bestreden beslissing. De bewering kan dan ook zonder twijfel beschouwd worden als de waarheid; zoniet had verwerende partij zeker en vast het tegendeel aangetoond.

Hoe dan ook, het feit dat verzoeker niet over dezelfde rechten beschikte, had tot gevolg dat hij zijn job niet zomaar kon uitoefenen. Verzoeker diende zijn zaak opnieuw van nul op te starten, waarvoor hij een registratie nodig had (zie eerste gehoorverslag, pagina 13):

“Kijk ik kon er geen zaak openen zonder documenten, zonder registratie, dat was het grootste probleem van alle vluchtelingen. Wij volgen de situatie nog steeds van hieruit en men probeert dit probleem wel aan te pakken.”

Verzoeker gaf trouwens ook nog aan dat DONETSK een rijkere regio is, waar meer welgestelde mensen wonen. Nu de situatie zo onduidelijk was, was het voor verzoeker een groot vraagteken of mensen nog wel juwelen zouden willen kopen. Hij schatte zijn kans om juwelen te kunnen verkopen dan ook hoger in te DONETSK.

Ten overvloede wees verzoeker tijdens zijn gehoord nog uitdrukkelijk op het feit dat hij anoniem kon zijn in DONETSK, en dat men niet zomaar zou weten welke ideeën hij er zelf op na hield (zie eerste gehoorverslag, pagina 9):

“We wisten wel dat in Donetsk meer pro-Russische mensen waren, zo van mening waren, niet meer of niet minder. En niemand wist ook niet wie wij waren, welke gedachten wij hadden en welke mening wij hadden.”

Hij had ook een auto met nummerplaat van de KRIM, waardoor hij geen negatieve reacties zou uitlokken. Immers kon men op basis daarvan vermoeden dat hij wellicht pro-Russisch gezind was.

Verzoeker was een dergelijke situatie trouwens gewoon: hij woonde jarenlang in de KRIM, had vrienden die eerder pro-Russisch gezind waren, zijn eigen vader was fervent aanhanger van RUSLAND (en was zelfs nostalgisch naar de tijden van de USSR).

Verzoeker werd door verwerende partij uitdrukkelijk gevraagd of het niet gevaarlijk was om naar DONETSK te gaan, gelet op de spanningen aldaar.

Uiteraard is het achteraf eenvoudig om, op basis van de informatie en een chronologisch overzicht van de gebeurtenissen waarover men nu thans beschikt, te oordelen dat het op dat ogenblik wellicht onveilig was om naar DONETSK te gaan.

Voor verzoeker was het op dat ogenblik echter geenszins duidelijk.

De berichtgeving was onduidelijk en verwarrend, en verzoeker gaf aan dat er vooral gewaarschuwd werd om betogingen/manifestaties te vermijden (zie eerste gehoorverslag, pagina 9).

Daarnaast gaf verzoeker ook duidelijk aan, had hij geweten wat er nog allemaal zou gebeuren, hij uiteraard de regio had vermeden (zie eerste gehoorverslag, pagina 9):

“Neen zover dachten we nog niet, hadden geen weet ervan dat het zo ver ging komen en de enige gevaarlijke plaatsen in OEKR waren toen enkel plaatsen waar betogingen waren, waar de massa op afkwam, daar was het gevaarlijk. Maar we wisten niet dat het effectief zo ver ging komen. Mocht ik het geweten hebben...mocht ik het geweten hebben zou het helemaal ander geweest zijn. Mocht iemand tegen me gezegd hebben dat er een vliegtuig zou neergeknald worden zou ik die nooit geloven, dat klonk echt ongeloofwaardig. (...)”

Verzoeker en zijn gezin hadden dan ook redenen te over om te trachten hun leven op te bouwen in DONETSK, en het hoeft geenszins te verwonderen dat verzoeker de keuze maakte voor DONETSK.

Er anders over oordelen, betreft een foutieve interpretatie door verwerende partij van de gegevens die verzoeker heeft aangebracht.

Huidig relaas betreft dan ook geenszins louter een herhaling van eerdere (“ongeloofwaardige”) verklaringen, doch betreft wel een uiteenzetting van hoe het relaas van verzoeker wél geïnterpreteerd had moeten worden, en wijst op een combinatie van de elementen, waarmee verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden.

Hoe dan ook, verzoeker heeft thans ook een verklaring opgevraagd van een vriendin die woont in DONETSK, en die verzoeker en zijn vrouw gezien hebben wanneer zij aldaar verbleven (stuk 2).

Het relaas van verzoeker is dan ook geenszins ongeloofwaardig, doch werd wel foutief geïnterpreteerd. Verzoeker en zijn gezin hadden redenen te over om naar DONETSK te verhuizen, en hun relaas wordt zelfs bevestigd door een aldaar woonachtige vriendin (stuk 2).

Nu vaststaat dat verzoeker en zijn gezin wel degelijk in DONETSK aanwezig waren, bestaat er geen beletsel om geloof te hechten aan de aanvaring die zij aldaar gehad hebben met de mensen die zich uitgaven voor een soort volkspolitie.

Uit een nieuwsbericht over de stembusgang voor de presidentsverkiezingen op 25 mei 2014 blijkt dat in DONETSK wel degelijk gewapende mensen zich bevonden aan de ingang van de kiesbureaus, en aldaar de stembusgang manipuleerden (stuk 3).

Dat verzoeker aldaar in aanraking is gekomen met dergelijke personen, is dus geenszins ongeloofwaardig.

Verwerende partij heeft zich trouwens niet uitgesproken over de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen in DONETSK. Verwerende partij rept er zelfs met geen woord over.

Verwerende partij ging echter louter te kort door de bocht door te oordelen dat verzoeker niet in DONETSK geweest zou zijn, en dus geen problemen kan gekend hebben.

Dat verzoeker, nu vaststaat in dat hij wel degelijk in DONETSK is geweest, wel problemen kan gekend hebben, wordt bijgevolg niet tegengesproken door verwerende partij.

Minstens dient dit punt verder onderzocht te worden, nu vaststaat dat verwerende partij onterecht oordeelde dat verzoeker en zijn gezin niet in DONETSK geweest zijn.

Verder hecht verwerende partij geen geloof aan de verklaring van verzoeker dat de belagers in DONETSK mogelijks banden zouden kunnen hebben met ordediensten in WEST-OEKRAÏNE.

Hier dient echter opgemerkt te worden dat verzoeker dit nooit heeft beweerd; hij heeft dit wel opgeworpen als mogelijkheid, doch stelde steeds dat hij dit niet zeker wist. Verwerende partij kan hier niet zomaar uit afleiden dat het relaas van verzoeker hierdoor niet aannemelijk zou zijn.

Verwerende partij maakt tenslotte een probleem omtrent de verklaringen over het afgeven van het paspoort door verzoeker en zijn vrouw.

Nochtans maken veel mensen gebruik van deze mogelijkheid in OEKRAÏNE. De advertenties op internet zijn talrijk (zie bv. stuk 4). Mensen bieden hun diensten om te kijken voor paspoorten alom aan via internet.”

Verzoeker concludeert dat zijn asielaas geloofwaardig is en dat aan hem en zijn gezin weldegelijk de vluchtelingenstatus toegekend moet worden op basis van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker geeft nog een algemene uiteenzetting omtrent de toepassing van voormelde bepalingen.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/5 *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij voert in dit kader aan:

“(...)

Welnu, in eerste instantie dient verzoeker vast te stellen dat verwerende partij geen concreet vestigingsalternatief voorziet; verwerende partij volstaat door te zeggen dat verzoeker terecht zou kunnen in ‘LVOV of elders in OEKRAÏNE’.

Er kan dan ook niet vastgesteld worden dat verwerende partij een onderzoek heeft verricht naar de mogelijkheden die verzoeker redelijkerwijs zou hebben om zich ‘in LVOV of elders’ te kunnen vestigen.

Dit zou immers een in concreto onderzoek vereisen van de bepaalde stad/regio alwaar verzoeker zich zou moeten vestigen, quod non.

Daarnaast wenst verzoeker er op te wijzen dat hij had uiteengezet dat hij in LVOV niet zomaar een leven kon opbouwen, daar hij niet dezelfde rechten kon verkrijgen als vluchteling.

Deze verklaring van verzoeker werd door verwerende partij niet weerlegd, noch werd het tegendeel ervan aangetoond, en is dan ook te beschouwen als waarheid.

Welnu, er blijkt geenszins dat verwerende partij met deze realiteit rekening heeft gehouden.

Uit het rapport van UNHCR blijkt ook dat de programma’s die de regering voorziet, onvoldoende zijn om te voldoen aan de enorme nood van de vele families (UNHCR – THE UN REFUGEE AGENCY ‘International Protection Considerations related to Developments in Ukraine – Update III’ van september 2015 (te raadplegen via http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1443165125_56017e034.pdf, pagina 16/19).

Verwerende partij verwijst daarnaast nog naar de mogelijkheden die verzoeker en zijn gezin zouden hebben om kosteloos bij derden te wonen.

Nochtans kan het verwijzen naar mogelijke liefdadigheid van derden niet volstaan als argument dat verzoeker zich daadwerkelijk en redelijkerwijs zou kunnen vestigen.

Verzoeker gaf in dat opzicht trouwens ook meermaals aan dat vrienden waarbij zij even verbleven hebben, niet dezelfde ideeën deelden omtrent de annexatie door Rusland, en pro-Russisch waren. Uit het recente rapport van de UNHCR blijkt bovendien dat er een gebrek is accommodatie, dat de huurprijzen enorm gestegen zijn, en dat de huurhuizen veelal niet voorzien zijn voor de winter (pagina 16/19).

Ook nopens de financiële middelen waarover verzoeker en zijn gezin beschikken, gaat verwerende partij te kort door de bocht.

Verzoeker gaf immers aan dat hij zijn spaargeld belegd had, enerzijds in gronden in de KRIM, anderzijds in ruw goud (derde gehoorverslag, pagina 7, 10).

Het betrof dus geen gesmolten goud, geen afgewerkt product dat verzoeker zomaar kan verkopen. Verzoeker verklaarde (derde gehoorverslag, pagina 10):

“Is ook niet zeker of ik het goud achteraf kan verkopen. Het ziet er niet uit als vaste goud in vorm van banken. Is in vorm van ruw goud.”

Verwerende partij houdt ook geen rekening met het feit dat verzoeker niet langer aan zijn eigen rekeningen kan (gelet op het feit dat deze in de KRIM waren afgesloten, en hij nu een Russisch paspoort nodig heeft om enige handeling te kunnen stellen), en dat verzoeker ondertussen ook zijn spaargeld heeft moeten uitgeven aan het reizen doorheen OEKRAÏNE, het leven in OEKRAÏNE, de reis naar EUROPA, en het leven in BELGIË.

Er is dan ook geenszins aangetoond dat verzoeker over een daadwerkelijk intern vestigingsalternatief zou beschikken.”

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Hij doet gelden:

“(...)

Indien verzoeker naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren, dreigt hij geconfronteerd te worden met bedreiging, geweld en mogelijks zelfs de dood.

Onterecht stelt verwerende partij dat OEKRAÏNE veilig zou zijn, en dat er geen sprake zou zijn van een intern gewapend conflict.

Uit een rapport van UNHCR – THE UN REFUGEE AGENCY ‘International Protection Considerations related to Developments in Ukraine – Update III’ van september 2015 (te raadplegen via http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1443165125_56017e034.pdf) blijkt dat er geregeld blijven rapporten komen van mensen die vertrekken uit angst voor de gewapende groeperingen, huizen en eigendommen die kapot gemaakt worden, gebrek aan water, elektriciteit en verwarming, gebrek aan toegang tot gezondheidsdiensten,...(pagina 6/19).

Verder blijkt uit het rapport dat er nog steeds geregeld flagrante mensenrechtenschendingen plaatsvinden.

Ook recente nieuwsberichten tonen aan dat de situatie in OEKRAÏNE fragiel is (stuk 5).

Er kan uit het voorgaande niet betwist worden dat verzoeker en zijn gezin bij hun terugkeer een risico zouden lopen op een foltering of onmenselijk of vernederende behandeling.

Verzoeker kan daarbij niet rekenen op de steun van de politie of enige andere autoriteiten.”

2.1.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): een verklaring van een vriendin (bijlage 2), een nieuwsbericht van 25 mei 2014 (bijlage 3), een uittreksel van een website met vertaling (bijlage 4) en een nieuwsbericht van 20 oktober 2015 (bijlage 5).

2.1.5. Per aangetekend schrijven van 29 december 2015 en door middel van een aanvullende nota legt verzoeker de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9): de vertaling van de verklaring van een vriendin die reeds bij het verzoekschrift werd gevoegd (bijlage 7), een verklaring van nog een andere vriendin met een vertaling (bijlage 8) en een nieuwsbericht van 17 november 2015 (bijlage 9).

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een

inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.4. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen dienstige argumenten aanvoert ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt:

“Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande het ontbreken van enkele belangwekkende documenten. U verklaarde dat jullie interne en internationale paspoorten, alsook jullie huwelijksakte en de geboorteakte van jullie zoon zich in Izki (Zakarpats'ka oblast, Oekraïne) zouden bevinden, bij de persoon in wiens woonst jullie het laatst verbleven. Jullie zouden er jullie documenten op 14 juli 2014 hebben opgestuurd naar een tussenpersoon die een visum voor jullie uitreis zou regelen. Omdat deze procedure langer duurde dan verwacht besloten jullie niet te wachten en clandestien het land te ontvluchten en vroegen jullie deze persoon om jullie documenten terug op te sturen (CGVS I, p. 3-4). Echter verlieten u en uw vrouw het land nog voor jullie deze documenten terug hadden gekregen. Aanvankelijk wist u niet of jullie documenten inmiddels terug werden bezorgd op het adres waar jullie het laatst verbleven en u had hiernaar nog niet geïnformeerd bij (V.) die jullie achtergebleven spullen in Izki immers zou ophalen (u verklaarde geen contactgegevens te hebben van de huisbaas uit Izki)(CGVS I, p. 3-5). Toen jullie een tweede keer door het Commissariaat-generaal werden gehoord verklaarde u dat u wel contact had opgenomen met (V.), maar hij jullie documenten/spullen nog niet in Izki was gaan halen (CGVS II, p. 2). Tijdens uw derde gehoor verklaarde u dan weer dat de persoon naar wie jullie deze documenten hadden opgestuurd teneinde een visum te bekomen niet meer telefonisch bereikt kan worden en hij jullie documenten niet terug heeft bezorgd (CGVS III, p. 2-3). Vooreerst is het uiterst opmerkelijk dat u zich de naam niet herinnerde van de persoon naar wie u deze uiterst belangrijke documenten hebt opgestuurd teneinde een visum te bekomen, noch via welk internetplatform u bij deze persoon terecht bent gekomen, en u zelf zijn contactgegevens niet kende (CGVS I, p. 3-4). Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde clandestiene afreis van Oekraïne naar België. U verklaarde dat u en uw gezin per minibus, een stuk te voet vermoedelijk aan een grensovergang en per personenwagen van Oekraïne naar België hebben gereisd en jullie onderweg niet persoonlijk gecontroleerd werden (CGVS I, p. 20-22). Deze uitleg is niet aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, te voet, zonder gevonden en persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u op deze manier de EU zou zijn binnengekomen. Uit bovenvermelde informatie blijkt verder dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het dan ook onwaarschijnlijk dat u er geen enkele idee van had welke landen u hebt gepasseerd onderweg van Oekraïne naar België, noch waar precies jullie een stuk te voet hebben gelopen, en dat u geen afspraken zou hebben gemaakt met uw reisbegeleiders, in geval u onderweg gevat zou worden of er iets mis zou lopen, aangezien u op illegale wijze gesmokkeld werd (CGVS I, p. 20-22). Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw verklaarde clandestiene uitreis en het ontbreken van uw binnenlands en internationaal paspoort doen het vermoeden ontstaan dat u deze paspoorten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in uw land van herkomst, het tijdstip waarop u een internationaal paspoort werd uitgereikt, het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Dit heeft ook implicaties voor de aannemelijkheid van het ontbreken van de overige documenten die u in Izki zou hebben achtergelaten en beweert niet te kunnen bezorgen, zoals uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon (CGVS I, p 3-4). Hierdoor ontstaat

het vermoeden dat u ook deze stukken bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de plaats van uw huwelijk en de geboorteplaats van jullie zoon, wat kan wijzen op een (eerder) verblijf elders in uw land van herkomst, verborgen te houden.”

Verzoeker stelt immers slechts dat veel mensen gebruik maken van de mogelijkheid tot het bekomen van een paspoort via personen die hiervoor adverteren op het internet (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4). Hiermee doet hij echter op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, concrete vaststellingen. Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij niet dienstig worden weerlegd, door de Raad overgenomen. Zij vormen een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verweerder dient daarenboven te worden bijgetreden waar deze omtrent de beweerde verhuis van verzoeker en diens gezin naar Donetsk motiveert:

“Zo is het in de eerste plaats weinig aannemelijk dat u en uw vrouw met jullie toen 2-jarige zoon eind april 2014 effectief van Lvov naar Donetsk zijn verhuisd. Jullie waren immers net de Krim ontvlucht, nog vóór het referendum dat er gehouden werd over de annexatie, omwille van de onrust die er ontstond tussen pro-Russisch en pro-Maidan gezinde mensen en de opkomst van pro-Russische militieën (CGVS I, p. 16-17). Dat jullie in deze omstandigheden dan besloten zouden hebben om naar Donetsk, waar de spanningen inmiddels ook hoog opliepen, te verhuizen, is uiterst opmerkelijk. U verklaarde hieromtrent dat jullie verkozen naar Donetsk te verhuizen omdat jullie daar gratis konden wonen (in het ouderlijke huis van uw moeder) terwijl jullie in Lvov huur dienden te betalen en dat jullie op het moment van jullie verhuis naar Donetsk er geen idee van hadden dat de situatie zo uit de hand zou lopen en dat de enige gevaarlijke plaatsen in Oekraïne op dat moment plaatsen waren waar betogingen plaatsvonden (CGVS I, p. 9). Echter blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier dat de situatie in Donetsk en omliggende regio's op het moment van uw beweerde verhuis reeds enige tijd gespannen en uiterst onrustwekkend was. Sinds de maand maart 2014 bezetten pro-Russische militanten overheidsgebouwen en organiseerden ze betogingen voor de onafhankelijkheid of voor de terugkeer naar Rusland, in Donetsk en verschillende andere steden in het oosten van Oekraïne. In Donetsk werd het gebouw van de regionale administratie door pro-Russische militanten bezet van 1 tot 6 maart 2014, waren er gewelddadige clashes tussen pro- en anti-Maidan betogers op 13 maart, en werd tijdens een rally op 6 april het gebouw van de regionale administratie opnieuw gewelddadig bestormd door pro-Russische separatisten en demonstranten waarbij de onafhankelijkheid van de ‘Republiek Donetsk’ werd uitgeroepen en aangekondigd werd dat niet later dan 11 mei 2014 een referendum gehouden zou worden over de annexatie van de provincie Donetsk bij Rusland. Midden april werden verschillende politiestations en andere overheidsgebouwen in Donetsk en enkele omliggende steden ingenomen door gewapende separatistische groepen. Een anti-terreur operatie geleid door de Oekraïense overheid in de regio op 16 april behaalde weinig resultaat en de situatie in Donetsk op het moment van jullie beweerde verhuis bleef nog bijzonder gespannen door de aanhoudende aanwezigheid van gewapende separatisten die verscheidene overheidsgebouwen bleven bezetten en inmiddels folders uitdeelden over bovenvermeld referendum dat ze planden te houden op 11 mei. Over deze incidenten werd uitvoerig bericht in de media. Dat jullie in de door jullie omschreven situatie hier niet van op de hoogte zouden zijn geweest, is geenszins geloofwaardig. Dat jullie, die zonet de Krim waren ontvlucht omwille van gelijkaardige onlusten aldaar, en dit nog voor het referendum dat er gehouden werd en voor de uitgeroepen annexatie van de Krim bij Rusland, dan besloten te verhuizen naar een plaats waar een gelijkaardige gespannen en uiterst onrustwekkende situatie heerste, louter omdat jullie daar geen huur zouden moeten betalen, is geenszins aannemelijk. U verklaarde bovendien dat de vrijwilliger (V.) er steeds op aandrang (opnieuw) in zijn appartement in Lvov te verblijven, waar jullie evenmin huur noch kosten diende te betalen (CGVS I, p. 9, 13, 15). Het is des te opmerkelijker dat – indien jullie geen huur konden of wilden betalen – jullie dan niet besloten zouden hebben om opnieuw in (V.)'s woonst in te trekken in plaats van op dat moment naar Donetsk te verhuizen. U verklaarde dat jullie in (V.)'s woonst liever niet wilden verblijven omdat jullie zich ongemakkelijk voelden bij het feit dat jullie deze hulp zonder meer aangeboden kregen en het feit dat zijn moeder er soms ook verbleef (CGVS I, p. 14). Er kan echter worden aangenomen dat dergelijke bedenkingen toch niet zouden opwegen tegen de risico's verbonden aan een verhuis naar Donetsk op dat moment. U legt verder ook geen enkel begin van bewijs neer dat aantoonde dat jullie effectief toen in Donetsk hebben gewoond. Het technisch paspoort van het ouderlijke huis van uw moeder dat u neerlegt toont louter aan dat deze woonst zich daar bevindt doch niet dat u, uw vrouw en jullie toen 2-jarige zoon er in die periode hebben gewoond.”

Waar verzoeker heden alsnog tracht te bewijzen dat hij in Donetsk zou hebben verbleven, dient te worden opgemerkt dat aan de in dit kader neergelegde getuigenissen bezwaarlijk enige bewijswaarde kan worden gehecht (rechtsplegingsdossier, stuk 9, bijlagen 7 en 8; rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2). Het betreffen immers klaarblijkelijk gesolliciteerde verklaringen van enkele personen die een

persoonlijke band vertonen met verzoeker en/of diens familieleden. Aan zulke verklaringen kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Verzoeker tracht verder een aantal redenen op te werpen waarom een verhuis naar Donetsk weldegelijk een logische keuze was. Hij gaat hiermee echter voorbij aan de voormelde, terechte motivering inzake de toenmalige situatie in Donetsk. Dat verzoeker van deze situatie niet op de hoogte was, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zoals duidelijk blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') werd over de gebeurtenissen en de evolutie van de situatie in Donetsk in de media uitvoerig bericht. Aldus moet het voor verzoeker duidelijk zijn geweest dat de situatie er onveilig was. Het is geheel niet aannemelijk dat verzoeker, nadat hij met zijn gezin het ene conflictgebied was ontvlucht, verhuisde naar een andere conflictzone in Oekraïne. Dit geldt des te meer nu uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt dat hij geen ernstige reden had om Lvov te ontvluchten. Hij had er immers huisvesting en genoot er de nodige hulp en bijstand. De bewering dat er in Lvov aan vluchtelingen geen concrete hulp werd geboden gaat dus, minstens in hoofde van verzoeker, geenszins op.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verhuis naar en verblijf in Donetsk, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij aldaar beweerde te hebben ondervonden met enkele onbekende pro-Russische militanten. Dat er in Donetsk gewapende mensen waren (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3) wordt niet betwist maar maakt verzoekers problemen niet aannemelijk.

Omtrent deze problemen wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw beweerde belagers uit Donetsk, pro-Russische militanten, verbonden zouden zijn met de ordediensten in West-Oekraïne, zoals u beweert. U verklaarde dat u van de vrijwilliger (V.) uit Lvov vernam dat hij na te hebben geïnformeerd bij zijn contacten over hoe jullie belagers aan jullie en zijn telefoonnummers geraakt waren, meende dat zij banden hadden met de ordediensten in Lvov. (CGVS II, p. 2-3). Het is echter weinig aannemelijk dat medewerkers van de ordediensten uit Lvov, een van de meest pro-Oekraïense/nationalistische provincies in Oekraïne, banden zouden hebben met pro-Russische militanten uit Donetsk die jullie in Donetsk hadden overvallen, laat staan dat zij hen zouden hebben geholpen om iemand die eigenlijk geen bedreiging voor hen vormt – u kende de namen noch contactgegevens van uw belagers – te traceren, des te meer gelet op de conflictsituatie die inmiddels in het oosten van het land was ontstaan. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze problemen verder onderuit gehaald.”

Verzoeker lijkt overigens te erkennen dat de vermeende banden tussen zijn belagers en de ordediensten in Lvov niet aannemelijk zijn waar hij stelt dat hij deze slechts opwierp als mogelijkheid en hierover geen zekerheid had.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Tevens is het uiterst opmerkelijk dat uw vrouw de contactgegevens van de vrouw die haar op 15/06/2014 telefonisch bedreigde en de door haar doorgestuurde foto van een gedode separatistische strijder, in deze door jullie omschreven omstandigheden zonder meer verwijderd zou hebben en jullie haar nummer niet ergens genoteerd hadden (CGVS II, p. 10; CGVS vrouw II, p. 12), aangezien dit toch belangrijke gegevens waren ter ondersteuning van een mogelijke klacht in geval jullie daadwerkelijk verder bedreigd zouden worden.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker ongemoeid worden gelaten, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen in Donetsk en Lvov.

Betreffende de problemen die verzoeker voordien stelt te hebben gekend in de Krim en de vrees voor vervolging die hij aldaar stelt te koesteren, dient te worden gewezen op de inhoud van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel

van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gemotiveerd:

“Eerst en vooral, wat betreft het staatsburgerschap van u en uw vrouw moet vastgesteld worden dat volgens informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie toegevoegd is aan uw dossier, blijkt dat een inwoner van de Krim door de Oekraïense autoriteiten nog steeds beschouwd wordt als Oekraïens staatsburger, ook al worden jullie nu ook volgens de Russische wetgeving van rechtswege als Russisch staatsburger beschouwd.

Waar u en uw vrouw verklaren dat jullie zich niet elders in Oekraïne kunnen vestigen omdat jullie vervolgd werden door onbekenden uit Donetsk die banden zouden hebben met de ordediensten zij erop gewezen dat jullie beweerde verblijf in Donetsk en jullie problemen met deze pro-Russische militanten aldaar omwille van bovenstaande argumentatie ongeloofwaardig werden bevonden en er in hoofde van u en uw vrouw geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de hervestigingszone kan worden vastgesteld. De mogelijkheid van een vluchtalternatief hangt dan af van de persoonlijke omstandigheden.”

Op basis van de informatie in het administratief dossier wordt in de bestreden beslissing voorts met reden gesteld:

“Vooraleer de redelijkheid van een mogelijke hervestiging te bekijken, dient de algemene veiligheidssituatie en toegankelijkheid van de gebieden buiten de conflictzone onderzocht. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Oekraïne blijkt dat het gewapend conflict in Oekraïne uiterst lokaal is en zich beperkt tot de Donbas-regio in het uiterste oosten van Oekraïne, terwijl er elders in Oekraïne geen sprake is van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er, met uitzondering van de Donbas, actueel in Oekraïne geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat het door de Oekraïense autoriteiten gecontroleerd grondgebied toegankelijk is voor interne ontheemden. Ook al kan er niet voor alle interne ontheemden van uitgegaan worden dat een intern vluchtalternatief redelijkerwijze voorhanden is, blijkt niettemin dat in de praktijk vele interne ontheemden zich elders in Oekraïne hebben gevestigd. UNHCR geeft aan dat de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief op individuele basis dient onderzocht te worden.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog omtrent de veiligheidssituatie in Oekraïne. Het nieuwsbericht bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 5) heeft betrekking op de situatie in het oosten van Oekraïne. Deze situatie wordt in het voorgaande niet betwist. De door verzoeker aangehaalde informatie van UNHCR bevestigt daarenboven de voormelde analyse inzake de veiligheidssituatie in Oekraïne. Ook uit deze informatie blijkt immers duidelijk de gelokaliseerde aard van het conflict in Oekraïne. UNHCR geeft bovendien uitdrukkelijk aan dat er in de huidige omstandigheden in Oekraïne een relevant vestigingsalternatief voorhanden kan zijn in die gebieden die niet zijn aangetast door het conflict. Of zulk vestigingsalternatief ook redelijk is, moet volgens UNHCR worden nagegaan op individuele basis en rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Rest aldus nog na te gaan of van verzoeker en zijn gezin, rekening houdend met hun persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij zich in Lvov of elders in Oekraïne vestigen teneinde aan hun verklaarde problemen in de Krim te ontkomen.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader vooreerst met recht gesteld:

“Uit jullie verklaringen blijkt vooreerst dat jullie voldoende financiële middelen hebben om een aantal maanden te kunnen overbruggen. Zo verklaart u vijf jaar geleden ongeveer 8000 of 10000 dollar in ruw goud te hebben belegd dat bewaard wordt bij uw vertrouwenspersonen in Lvov. U stelde weliswaar dat de waarde van dit goud afhangt van de actuele goudprijs (CGVS III, p. 9-11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat de actuele goudkoers niet drastisch verschilt ten opzichte van de koers vijf jaar geleden. Hoe dan ook zouden jullie nog minstens een aantal maanden kunnen overbruggen mocht de waarde van goud gehalveerd zijn ten opzichte van vijf jaar geleden. Daarnaast verklaarde u tevens financieel door uw moeder, die legaal in Duitsland verblijft waar ze als verpleegster werkt,

geholpen te zijn. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat jullie in Lvov als vluchtelingen werden geregistreerd en er in maart 2014 in geslaagd zijn op zeer korte termijn een woning te huren, wat een positieve indicatie is voor de huisvestigingsmogelijkheden bij terugkeer. Tevens blijkt dat jullie over een sociaal netwerk beschikken in gebieden buiten de Krim en kosteloos bij derden hebben kunnen verblijven. Zo verbleven jullie enkele dagen bij de nicht van uw schoonvader in Ilientsi (provincie Vinitsa), alsook in het appartement in Lvov van de vrijwilliger (V.), die er bovendien nog op aandrang in zijn appartement in Lvov te blijven wonen toen jullie besloten te verhuizen naar een huurappartement in Lvov. U verklaarde dat jullie zich er ongemakkelijk bij voelden om kosteloos bij de familie van uw vrouw of in (V.)'s appartement te verblijven, en ook omwille van het feit dat (V.)'s moeder ook soms op het appartement verbleef (CGVS I, p. 9-11, 13-15). Dit kan echter bezwaarlijk aanzien worden als een onoverkomelijk obstakel om, indien jullie zich niet in de financiële mogelijkheid zouden bevinden om zich van meet af aan zelfstandig te hervestigen, een mogelijk tijdelijk verblijf bij derden te weigeren.”

De blote en hypothetische bewering dat verzoeker zijn goud mogelijks niet zou kunnen verkopen, kan geen afbreuk doen aan de voormelde motivering. Daar verzoeker dit zelf kon kopen, kan aangenomen worden dat er voor zulk goud een markt is en dat hij ook bij machte moet zijn om het te verkopen.

Verder laat verzoeker de vaststelling onverlet dat zijn moeder hem financieel ondersteuning bood. Aldus kan aangenomen worden dat zij verzoeker en diens gezin ook bij een terugkeer naar hun land van herkomst financiële ondersteuning kan bieden. Verzoeker verklaarde in dit kader overigens uitdrukkelijk dat zijn moeder tot het uiterste zou gaan om hen te steunen indien zij het moeilijk zouden hebben (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag verzoeker, p.11).

Voorts wordt verweerder bijgetreden waar deze stelt dat het gegeven dat verzoeker in maart 2014 erin slaagde om op zeer korte termijn een woning te huren een positieve indicatie vormt voor de huisvestigingsmogelijkheden bij een terugkeer.

Hoe dan ook blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de voormelde motivering dat verzoeker en zijn gezin over een sociaal netwerk beschikken buiten de Krim en er kosteloos bij derden konden verblijven. Dit kan weldegelijk gelden als argument in het kader van een mogelijk vestigingsalternatief. Gezien deze personen hen in het verleden de nodige hulp boden, kan immers aangenomen worden dat zij verzoeker en diens gezin gunstig gezind zijn en hen bijgevolg ook bij een terugkeer naar hun land van herkomst de nodige hulp zullen verlenen. Dat deze personen andere ideeën zouden hebben doet hieraan geen afbreuk nu deze ideeën hen er in het verleden klaarblijkelijk niet van weerhielden om verzoeker en zijn gezin hulp te bieden.

Verzoeker slaagt er evenmin in de bestreden beslissing te weerleggen waar gesteld wordt:

“Verder zijn ook jullie opleiding en werkervaring redenen om aan te nemen dat u en uw vrouw zowel op korte als lange termijn in Lvov of elders in Oekraïne voldoende mogelijkheden kunnen krijgen om jullie op een duurzame manier te hervestigen. Zo spreken jullie Oekraïens, hebben jullie beiden hoger onderwijs genoten, en hebben jullie beiden als zelfstandigen gewerkt – u werkte als zelfstandige juwelier en uw vrouw handelde in kledij. Naast juwelier bent u ook een gediplomeerd marinier. U verklaarde dat u van plan was ook als zelfstandig juwelier in Lvov aan de slag te gaan maar dat u hier nog geen concrete stappen toe had ondernomen. U voegde toe dat je hiervoor weliswaar een domiciliëring in Lvov diende te hebben, hetgeen u niet had. U toont echter niet aan dat jullie – die overigens als interne vluchtelingen geregistreerd werden – zich elders in Oekraïne niet zouden kunnen domiciliëren na hervestiging. Verder verklaarde u dat u ook steeds als marinier aan de slag kon gaan. Uw vrouw heeft verder nog werkervaring als ambtenaar en als ingenieur op de personeelsdienst van een universiteit in Sevastopol en uit haar verklaringen blijkt dat zij met haar diploma geen bijzondere moeilijkheden zou ondervinden om elders in Oekraïne werk te vinden (DVZ, verklaring, rubriek 11 en 12; DVZ vrouw, verklaring, rubriek 11 en 12; CGVS I, p. 7, 12-13, 18-19; CGVS III, p. 4–8, 11; CGVS III vrouw, p. 5-6).”

De blote bewering dat verzoeker in Lvov als vluchteling niet dezelfde rechten had kan hoegenaamd niet volstaan om afbreuk te doen aan het voorgaande. Verzoeker – die als vluchteling geregistreerd stond in Lvov – weerlegt niet dat hij zich elders in Oekraïne zou kunnen domiciliëren. Dat hij bij gebrek aan (mogelijkheid tot) registratie zelf geen juwelierszaak zou kunnen starten in Lvov, wordt door verzoeker evenmin gestaafd. Bovendien kan uit zijn verklaringen bij het CGVS het tegendeel worden afgeleid. Aldaar gaf hij immers aan dat er om zulke zaak te starten nog geen registratie nodig was (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag verzoeker, p.13-14). Hoe dan ook verklaarde verzoeker zelf dat hij nog over talloze andere mogelijkheden beschikte om aan een job te geraken. Zo verklaarde hij op de vraag of hij dacht dat hij als werknemer kon starten bij een juwelier: *“Eerlijk gezegd weet ik niet hoe de zaken staan in Lvov wat juwelen betreft, maar ik denk van wel, waarom niet. Misschien... ik zou niet het loon krijgen dat ik het liefst zou ontvangen maar... de laatste jaren werkte ik als technoloog dus ik kan in allerlei sectoren terecht dus”*. Even verder gaf hij andermaal duidelijk aan dat hij ook buiten de juwelensector aan de slag kon. Zo stelde hij dat hij auto's kan repareren, als motorspecialist kan werken of in de bouwsector werk zou kunnen vinden (*ibid.*, p.7). Tevens blijkt uit de met reden aangehaalde

verklaringen in de bestreden beslissing dat hij aangaf dat hij ook steeds als marinier aan de slag kan. Ook verzoekers echtgenote beschikt blijkens haar verklaringen, zoals hoger weergegeven, duidelijk over de mogelijkheid om elders in Oekraïne werk te vinden. Gezien zij beide bij machte mogen worden geacht om een job te bemachtigen, is het geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker en zijn echtgenote zich met hun kind elders in Oekraïne vestigen teneinde aan hun verklaarde problemen in de Krim te ontkomen.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoeker en diens gezin in Oekraïne beschikken over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS